

[Ib Thyregod.]

Det blev nævnt af justitsministeren, at man herhjemme siden 1964 og i Sverige og Norge har udført forskellige undersøgelser, og at der er afgivet betænkninger herom. Det er klart, at disse betænkninger og overvejelser også må indgå i vore overvejelser i det folketingsudvalg, som formentlig bliver nedsat.

Ministerens sagde noget om, at det var en gennemgribende reform, og at det derfor ikke var rimeligt at gennemføre den på et utilstrækkeligt grundlag. Jeg er helt enig i, at det er en gennemgribende reform; jeg er ikke enig i, at der er et utilstrækkeligt grundlag. Vi har i forvejen den meget omfattende kommissionsbetænkning, vi har den svenske ordning, som har virket i praksis i ca. 200 år, og vi har nu mulighed for også at få yderligere oplysninger fra justitsministeren vedrørende disse spørgsmål.

Det er helt klart, at der er en række problemer, som må tages op i udvalget. Jeg skal nævne nogle enkelte eksempler herpå. En af de ting, som man har peget på i kommissionsbetænkningen, er spørgsmålet om, hvorvidt udlændinge skal have tilsvarende ret som danske statsborgere. Der er videre problemet om tavshedspligt, problemet om oprettelse af et nævn — hvad jeg personlig ikke mener at der er anledning til — og endelig problemerne i forbindelse med offentlighed i planlægningen. Fra planlæggerens side går man i høj grad ind for, at der skal være offentlighed også i planlægningen, og spørgsmålet berøres også i lovforslaget.

Alle disse spørgsmål kan vi se nærmere på i udvalget. Men foreløbig takker jeg for, at justitsministeren vil medvirke til, at lovforslaget fremmes under en udvalgsbehandling.

Jørgen Peder Hansen: I socialdemokratiet nærer vi en ægte interesse for at medvirke i drøftelser, som tager sigte på at klare hele problematikken omkring offentlighed i forvaltningen. Denne indstilling kom klart til udtryk under drøftelserne i 1964 her i tinget i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om partsoffentlighed i forvaltningen, hvor den daværende justitsminister udtalte, at kommissionens andet forslag, som et mindretal dengang gik ind for, og

som omhandlede fuld offentlighed i forvaltningen, fortjente overvejelse.

Ligeledes vil jeg gerne minde om statsministerens ord i åbningstalen, der understreger socialdemokratiets holdning til offentlighedsspørgsmålet. Det fremgår heraf, at vi lægger afgørende vægt på, at en revision af partsoffentlighedsloven skal bygge på et solidt grundlag af erfaringer dels med den nugældende partsoffentlighedslov, dels med offentlighedslovgivningen i de andre nordiske lande. Dette synspunkt fik også støtte i 1964 fra både venstre og de konservative, og som justitsministeren allerede har nævnt, var det oppositionen, som bad om at få en revisionsbestemmelse sat ind. Man ønskede netop ikke at nøjes med en erfaringsperiode på 3 år; nej, perioden skulle være på 5 år.

Det fremgår i det hele taget ganske klart, at man også i oppositionspartierne efter vedtagelsen af partsoffentlighedsloven var indstillet på, at det nu gjaldt om, at der blev indhøstet så mange erfaringer som muligt, herunder at der på nordisk plan fandt et samarbejde sted. Det konservative folkepartis ordfører, hr. Thestrup, der også var ordfører dengang, udtalte således sin fulde anerkendelse af, at der blev indledt et nordisk samarbejde for at løse spørgsmålet om fuld offentlighed i forvaltningen. Det står sikkert også klart i erindringer hos mange, at venstres daværende ordfører, højesteretsdommer frk. Helga Pedersen, stærkt gav udtryk for det hensigtsmæssige i, at vi her i landet gik frem i dette spørgsmål med en vis forsigtighed. Pressen og administrationen skulle efter Helga Pedersens opfattelse vænne sig til den helt nye fornemmelse.

Jeg nævner disse ting fra debatten i 1964 alene for at fastholde den kendsgerning, at der var bred enighed om, at det var hensigtsmæssigt at vente, om ikke 5 år, så dog noget i den retning. På denne baggrund synes det mig, som om forslagsstillerne har haft meget travlt med at få deres forslag frem, ja, så travlt, at der ikke rigtig har været tid til at finde frem til en solid bekræftelse på, at tiden er inde nu. Jeg ser meget vel, at man henviser til en fuldmægtig Jan Hinze, og jeg vil gerne anse denne for endog yderst kyndig på sit felt; men ingen kan påstå, at denne mands